

[Indenrigsministeren.]

kendskab, jeg har, skal det ikke ske. Det er klart, at der i forbindelse med bistandslovens ikrafttræden den 1. april 1976 sker noget, men vi skal køre den samme linje som hidtil. Jeg er enig i, at man skal fortsætte behandlingen. Der er nu tale om en stagnation, og så spurgte bl. a. hr. Steen Folke: skal man så til at trappe ned? Jeg gjorde vist meget tydeligt opmærksom på i min første redegørelse, at problemet er ved at ændre karakter på grund af f. eks. den meget, meget ulykkelige store arbejdsløshed, hvor unge mennesker føler sig tilovers og søger efter et eller andet for at stimulere den ulykkelige menneskelige situation. Derfor er der nok ikke basis for, at man sådan lige går til at trappe af, bare fordi der er tale om, at man synes at have nået nogle gode resultater, eller rettere sagt resultater, som i hvert fald går i den rigtige retning. Det er nemlig rigtigt, at det nu er alkohol, det er piller, og det er, ligesom alkohol er noget, der er accepteret, men det er vel nok en endnu større svøbe end narkotikamisbruget. Det skal vi have i erindring ved vores behandling.

Fru Ebba Strange var inde på at samle politiets interesse for narkotika, og det forstod jeg på den måde, at her måtte politiets efterretningstjeneste, sådan lidt spøgefuldt sagt, gerne bruge telefonaflytning. Det havde jeg heller ikke noget imod, hvis man fandt nogle her.

Fru Inge Krogh sagde, at det kunne være, private hjem kunne bruges i narkotikabehandlingen. Deri er jeg i og for sig ikke uenig. Men når fru Inge Krogh taler om hjem, som har en religiøs indstilling, så må jeg sige med al respekt — og det skal understreges, al respekt — for en religiøs opfattelse, at det skal dog vel ikke være sådan, at det kun er hjem, der har en religiøs opfattelse, der i givet fald kan hjælpe narkomaner. Der må være andre hjem, der måske har en anden opfattelse, der er lige så gode til at hjælpe, og jeg ved også, at det i en vis udstrækning bruges.

Hr. Steen Folke var inde på spørgsmålet om Jersilds rapport. Jeg er ikke i stand til at svare her, men jeg skal meget gerne svare i udvalget, for så vidt man dér ønsker at få et specificeret svar.

Hr. Wamberg spurgte om udgifterne i 1976-77, eller var det 1975-76? Jeg er ikke i

stand til at give de nøjagtige tal, for vi jonglerer med forskellige tal. Nogle taler om det direkte beløb til narkotikabehandling. Andre taler om det, der sker inden for undervisning, politi, primærkommuner og amtskommuner. Men får vi stillet spørgsmålet op på en rimelig måde, skal vi også forsøge at give det mest rimelige svar.

Op så må jeg sige, at efter det sidste, jeg hørte fra hr. Jørgen Junior, da begynder jeg at forstå, at nu er fremskridtspartiet nået til den erkendelse, at statsudgifter er nødvendige. Nu er der ét område, hvor man gerne vil være med til flere statsudgifter, nemlig en forøgelse af det politi, der skal eftersøge. Jeg tror, at ligegyldigt hvor meget politi man sætter ind, vil der altid være mulighed for en hr. Jørgen Junior til at købe et eller andet rundt omkring i København, men jeg forstod i og for sig ikke indlægget. Midt i denne alvorlige debat, vi har — og hr. Jørgen Junior og jeg er formentlig befriet for, at vores børn er ramt af den svøbe som narkotikamisbrug er — forekom det indlæg, der kom her, i hvert fald mig noget malplaceret. Det var jo ingen nyhed i den forstand. Det var bare et forsøg på at fortælle, at man kan få dette stof, og det kan man, men det kan man også, selv om man får dobbelt så meget politi. Man hindrer ikke folk i lovovertrædelser, medmindre man har lige så mange politibetjente, som man har indbyggere her i landet, og det turde dog være utopi.

Jeg håber på, at den debat, der hidtil har været, må bevirke, at vi er enige om, at det arbejde, der er gjort, ikke er fuldkomment. Der er sikkert mange fejlpositioner, men hvis nogen her vil stille sig op, som jeg sagde i første omgang, med en løftet pegefinger og sige, at de ved, hvordan det skal gøres, så har jeg næsten ikke udtryk for, hvad jeg skal sige og mene om en sådan måde at række fingeren i vejret på.

Socialministeren (Eva Gredal):

Der er flere af ordførerne, der har været inde på 1. revisionsdepartementets beretning, der vedrører undersøgelsen af udgifterne til ungdomsnarkomani. Jeg skal gøre opmærksom på, at jeg har ikke modtaget denne beretning fra statsrevisorerne, som det er kulturen. Den er tilsyneladende sendt ud til presse og andre, men jeg har ikke modtaget